

Arrest

nr. 253 373 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing bedoeld in punt 1.2.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 27 april 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : M.

geboortedatum : 15.07.1987

geboorteplaats : A.M.

nationaliteit : Marokko

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending artikel 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

(...)

II.1.3 Verwerende partij vermeldt louter dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeken-

de partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Zo is verzoekende partij bijvoorbeeld samen met mevrouw [A.O.H.] [...] die internationale bescherming geniet in Spanje. Verzoekende partij ormt een gezin met mevrouw [A.O.] en haar twee kinderen, die beiden minderjarig zijn, in België verblijven en hier naar school gaan. Het gezin kan nergens terecht, gezien verzoekende partij nergens internationale bescherming geniet.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel of terugkeerbesluit moet toetsen aan de voormelde bepaling. Echter is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten maar werd het gegeven op grond van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling schrijft voor dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft aan een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, dit nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, én de in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn is verstreken. Verzoekers geval is in concreto reeds het

voorwerp geweest van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het onderzoek van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming hield een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

2.4. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat zich zou hebben voorgedaan in de periode van afgerond vijf maanden die ligt tussen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat de verwerende partij noopte tot een toetsing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.5. De bestreden beslissing vermeldt voorts uitdrukkelijk dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft, zodat verzoeker niet in het ongewisse kan zijn van de bestemming van een eventuele uitwijzing, als hij geen vrijwillig gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan niet onwetend zijn van zijn eigen niet-betwiste nationaliteit. Blijkens het administratief dossier heeft ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet getwijfeld aan verzoekers Marokkaanse nationaliteit en is hij nagegaan of verzoeker zijn vrees voor vervolging in Marokko in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aldaar zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam tot het besluit dat dit niet het geval is. Verzoeker heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. Verzoeker brengt ook geen enkel concreet element aan dat wijst op een risico op een mensonterende behandeling of straf in Marokko. De bestreden beslissing vermeldt echter ook dat verzoeker kan gaan naar een Schengenstaat als hij beschikt over de nodige documenten om zich daar naar toe te begeven. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift zelf op dat zijn echtgenote een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje. Het staat hem, zijn echtgenote en hun kinderen vrij om een verblijf voor het hele gezin te bewerkstelligen in Spanje via een gezinsherenigings-procedure (zie infra). Verzoeker ontwikkelt ook geen enkel element dat wijst op een risico op een mensonterende behandeling of straf in Spanje.

2.6. Verzoeker is voorts van oordeel dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden. Deze bepaling verplicht de verwerende partij om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich heeft gekweten van deze plicht. Hierin bevindt zich immers een synthesesnota opgesteld door M.R. op 27 april 2020 waarin het volgende kan worden gelezen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

• Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met zijn minderjarige kind en zijn stiefkind. De kinderen volgen het verzoek om internationale bescherming van de moeder, die eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om mee met de moeder gevolg te geven aan dat bevel om het grondgebied te verlaten.

• *Gezins- en familielevens : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met zijn partner, hun kind en de dochter van zijn partner. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. De partner van betrokkene geniet echter reeds internationale bescherming in Spanje. Het staat betrokkene vrij om een aanvraag gezinshereniging met zijn partner in te dienen. Hij dient zich hiervoor tot de in Spanje aanwezige autoriteiten te richten. Op die manier kan de gezinskern behouden worden. Het gaat slechts om een tijdelijke scheiding. Bovendien kan het gezinsleven eveneens elders plaatsvinden, in een staat waartoe zowel betrokkene als zijn partner toegang hebben.*

• *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde bij zijn inschrijving bij de DVZ nierproblemen en mentale problemen te hebben. Tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 11.03.2019) verklaarde betrokkene psychologische opvolging te hebben verzocht en problemen met de darmen te hebben. Betrokkene legde bij het CGVS medische documenten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

2.8. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de *“omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”*.

2.9. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij een gezin vormt met mevrouw A.O. die internationale bescherming geniet in Spanje, en haar twee kinderen. Hij wijst erop dat hij zelf nergens internationale bescherming geniet en dat het gezin derhalve nergens terecht kan.

2.10. Gelet op het gestelde in punt 2.7. waarbij de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening hield met het gezins- en familielevens en in dit verband aandacht besteedde aan het feit dat de echtgenote van verzoeker internationale bescherming geniet in Spanje en hierbij wees op de mogelijkheid van gezinshereniging, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn kritiek. Ook ter terechtzitting werd erop gewezen dat het verzoeker en zijn gezinsleden vrijstaat om een gezinsherenigingsprocedure op te starten zodat het voltallige gezin in Spanje kan verblijven. Richtlijn 2011/95/EU voorziet niet dat als een persoon de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend, de naaste familieleden ook een dergelijke status moeten verkrijgen. De instandhouding van het gezin voor personen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten, wordt echter wel gewaarborgd door artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU. Ook Spanje is gebonden door deze richtlijn. Dat de echtgenote van verzoeker wel maar hij en de kinderen niet de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend in Spanje, kan derhalve geen onoverkomelijke hinderpaal vormen. Daar waar zijn kinderen school lopen in België, dient de Raad op te werpen dat verzoeker niet aantoonde dat dit niet mogelijk zou zijn in Spanje. Een schending van het belang van het kind blijkt dan ook niet.

2.11. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA